

Ștergerea păcatelor

5 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Când are loc ștergerea păcatelor pentru urmașii lui Hristos din ultima generație?

Biserica are o vastă diversitate de opinii la acest subiect, dar ele pot fi încadrate în trei mari categorii.

- Unii cred că păcatele sunt șterse în momentul mărturisirii lor. Este un proces care se desfășoară pe parcursul întregii vieți. Un păcat mărturisit și părăsit este șters, nu se mai repetă, iar interesul este ca toate păcatele să fie mărturisite, și deci șterse, până când vine clipa revenirii lui Hristos, clipă care trebuie să găsească și ultimul păcat mărturisit și șters.

- Alții cred că ștergerea păcatelor are loc în timpul, sau imediat după judecata de cercetare, și că se face individual, pe măsură ce fiecare caz a ajuns înaintea tribunalului ceresc. De aceea unii sunt foarte confuzi cu privire la viața lor de credință, întrebându-se dacă nu cumva cazul lor a ajuns deja la judecată, verdictul este negativ (știu ei ce fel de viață duc) și prin urmare ce rost mai are să se joace de-a religia sabat de sabat.

- și alții cred că ștergerea păcatelor are loc la a doua venire, mai precis la înălțare, în momentul când trupul acesta muritor va fi îmbrăcat în nemurire. Ei susțin că pe pământ, în actuala stare de nelegiuire, nu este posibil să trăiești fără păcat, și astfel plasează ștergerea păcatelor în momentul părăsirii planetei, ca o cerință obligatorie pentru noile condiții ale împărăției luminii.

În lumina soliei neprihănirii lui Hristos, niciuna dintre aceste soluții nu este acceptabilă, și de aceea voi prezenta trei argumente scripturistice care, sper, vor aduce claritate la acest subiect, ca și un nou interes pentru studierea acestui eveniment epocal, și iminent.

Ziua Ispășirii din sistemul ceremonial

Datorită opiniei general acceptate că sistemul ceremonial din vechime reprezintă planul de mântuire, voi aduce primul argument din acest domeniu familiar poporului nostru.

În tip, planul de mântuire decurgea astfel: Pe parcursul întregului an, păcătosul venea cu animalul de jertfă la poarta templului, își mărturisea păcatul pe capul victimei pe care el însuși o sacrifică, iar preotul de serviciu lua din sângele animalului și stropea cu el anumite componente ale templului. Aceasta era o reprezentare a transferului de vinovăție asupra sanctuarului, astfel ca păcătosul să nu moară până când avea loc lucrarea foarte importantă a curățirii sanctuarului, a ștergerii păcatelor acumulate peste an.

Păcatul nu era șters în momentul mărturisirii și aducerii jertfei. El rămânea în contul păcătosului până la ziua ispășirii, fiind doar consemnată prin sânge, în sanctuar, dispoziția lui de a renunța la acel păcat. Mielul de jertfă nu făcea decât să ofere o protecție provizorie, până când avea loc lucrarea autentică de rezolvare a păcatelor.

La sfârșitul anului se desfășura cea mai importantă lucrare a întregului plan, o lucrare solemnă și înfricoșată, de care depindea soarta fiecăruia, și chiar a națiunii întregi. Era Ziua Ispășirii, ziua când păcatele înregistrate în sanctuar erau eliminate, îndepărtate, șterse, aruncate în marea uitării. Fără această lucrare, păcătoșii ar fi suportat consecințele păcatului lor, chiar dacă el fusese mărturisit în timpul anului. Acea mărturisire nu ștergea păcatul, ci doar consemna în sanctuar dorința păcătosului ca acel păcat să beneficieze de ștergerea realizată în Ziua Ispășirii. Iar Ziua Ispășirii chiar de acest aspect se ocupa, de curățirea poporului, de eliberarea lui de păcat:

“Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Lev 16:30).

Acest verset important nu permite scurtătura ieftină prin care unii susțin că în Ziua Ispășirii se realiza doar curățirea Sanctuarului, poporul fiind deja curat în acea zi datorită jertfelor aduse în tot timpul anului. Versetul spune clar că ispășirea era pentru popor, că se realiza o “ispășire pentru voi, ca să vă curățiți,” și că în urma acestei ispășiri, oamenii erau “curățiți de toate păcatele,” evident, cele mărturisite odată cu aducerea jertfei la Sanctuar.

Prin urmare, păcatele nu erau șterse în timpul anului, când erau mărturisite la poarta sanctuarului, ci doar în Ziua Ispășirii, la sfârșitul anului, odată pentru tot poporul. Sistemul ceremonial fiind umbra planului de mântuire, putem afirma cu certitudine că păcatele nu sunt șterse odată cu mărturisirea lor, ci în Ziua Ispășirii, care, pentru cei morți a început în 1844, iar pentru o generație în viață încă nu a avut loc, din păcate și spre rușinea noastră.

Iosua și Îngerul

Al doilea argument în favoarea ștergerii păcatelor se găsește în cartea profetului Zaharia, unde se specifică cu mare precizie natura instantanee a eliberării poporului de păcat. Iată pasajul integral:

“El (Îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul a zis Satanei: ‘Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?’ Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: ‘Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!’ Apoi i-a zis lui Iosua: ‘Iată că îndeprtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!’ Eu am zis: ‘Să i se pună pe cap o mitră curată!’ și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo” (Zah 3:1-5).

Că acest pasaj se referă la Ziua Ispășirii finale este indubitabil, în lumina faptului că toate generațiile de credincioși au fost realmente curățite de păcat abia în 1844, când a început Ziua Ispășirii pentru cei morți. Spiritul Profetiei ne ajută să înțelegem că această poziție este justificată:

“Viziunea lui Zaharia despre Iosua și Îngerul se aplică cu deosebită forță experienței poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul mării zile a ispășirii. Biserica rămășiței va trece printr-o mare încercare și suferință. Cei care țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus vor simți ura balaurului și a oștilor sale. Satana consideră pe toți locuitorii lumii ca fiind supușii lui, el a obținut controlul asupra bisericilor apostaziate; dar există o mică grupare care se împotrivesc supremației lui. Dacă ar putea să-i ștergă de pe fața pământului, triumful lui ar fi complet. Așa cum el a influențat națiunile păgâne să nimicească pe Israel, tot așa în viitorul apropiat el va stârni puterile nelegiuite ale pământului să nimicească poporul lui Dumnezeu. Toți vor fi somați să dea ascultare edictelor omenești opuse legii lui Dumnezeu. Cei care vor fi loiali lui Dumnezeu și adevărului vor fi amenințați, acuzați și proscrisi. Vor fi ‘dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii’ lor” (5T472).

Aceste detalii sunt plasate clar în contextul ultimelor zile ale istoriei păcatului. Ascultați cum continuă:

“Singura lor speranță este în mila lui Dumnezeu; singura lor apărare este rugăciunea. Așa cum Iosua stătea în fața Îngerului, tot așa biserica rămășiței, cu inimă zdrobită și credință aprinsă, va cere iertare și eliberare prin Isus, Avocatul lor. Ei sunt cu totul conștienți de păcătoșenia vieții lor, ei văd slăbiciunea și nevrednicia lor, și când privesc asupra lor, sunt aduși aproape la disperare. Ispititorul se află acolo spre a-i acuza, așa cum stătea alături de Iosua spre a i se împotrivi. El arată la hainele lor murdare, caracterele lor defectuoase. El expune slăbiciunile și nebunia lor, ingratitudea lor păcătoasă, neasemănarea lor cu Hristos, care a dezonorat pe Răscumpărătorul lor. El se luptă să le zdrobească sufletele cu gândul că situația lor este fără speranță, că petele întinării lor nu vor fi niciodată spălate. El speră să le distrugă credința ca ei să cedeze ispitirilor lui, să renunțe la consacrarea lor față de Dumnezeu și să primească semnul fiarei” (5T473).

Astfel, chiar în imediata proximitate a decretului duminical și a semnului fiarei, poporul lui Dumnezeu se află în situația marelui preot Iosua, îmbrăcat cu “haine murdare,” fără haina neprihănilor lui Hristos, fără părtășia de natură divină, fără sigiliul lui Dumnezeu asupra lor. Deși mărturisite și consemnate în Sanctuar, păcatele lor nu sunt șterse, iar legea nu este “scrisă” în minte și inimă.

Această situație este însă remediată de o acțiune creatoare a cerului, numită ștergerea păcatelor, Ziua Ispășirii pentru cei vii, sau Ziua Ispășirii finale. Ea se realizează într-o clipă, ca urmare a decretului divin, și este o acțiune creatoare care nu cere timp îndelungat sau eforturi din partea beneficiarilor.

Da, pregătirea poporului pentru acest moment a fost îndelungată, progresivă, deoarece oamenii nu suportau descoperirea brutală a stării lor de alienare, iar Duhul Sfânt a trebuit să lucreze cu mare delicatețe ca vasul de lut să nu se prăbușească.

Dar odată încheiată această lucrare de convingere despre “păcat, neprihănire și judecată,” drumul este deschis pentru lucrarea creatoare, de o clipă, a ștergerii păcatelor și unirii dintre cele două naturi, umană și divină. Abia acum poporul lui Dumnezeu, ca Iosua, este îmbrăcat cu haine de sărbătoare:

“În timp ce poporul lui Dumnezeu își umilește sufletele înaintea lui Dumnezeu, cerând curăție de inimă, se dă porunca: ‘Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el,’ și se aud cuvintele pline de speranță: ‘Iată că îndeprtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!’ Haina fără pată a neprihănilor lui Hristos este așezată asupra copiilor lui Dumnezeu încercați, ispitiți, și totuși credincioși. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în haine de sărbătoare, spre a nu mai fi niciodată întinată de murdăriile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, înscriși printre credincioșii tuturor veacurilor” (5T475).

O dovadă puternică pentru credința că ștergerea păcatelor se realizează imediat înaintea evenimentelor finale se găsește în următorul pasaj:

“În acest timp de strâmtorare, Satana agită pe cei răi, și ei se strâng în jurul poporului lui Dumnezeu spre a-l distruge. Dar el nu știe că în dreptul numelui lor din cărțile cerești a fost scris ‘iertat.’ El nu știe că a fost dată porunca: ‘Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el,’ că ei au fost îmbrăcați cu ‘haine de sărbătoare,’ și că pe capetele lor a fost așezată ‘o mitră curată’” (HS 156).

Astfel, înainte de a începe timpul de strâmtorare, are loc în inimile credincioșilor o lucrare complexă, descrisă în trei componente: ștergerea păcatelor (“Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el”), unirea cu natura divină (“te îmbrac cu haine de sărbătoare”), și sigilarea (“Să i se pună pe cap o mitră curată”).

Această lucrare complexă este reversul situației grave create de căderea lui Adam. Alegând să se despartă de natura divină, deconectându-se de la izvorul vieții, Adam a pierdut haina strălucitoare generată de prezența naturii divine, prin Duhul Sfânt, în el, a pierdut mitra curată de administrator al cerului pe această

planetă, și s-a trezit îmbrăcat în hainele murdare generate de legea păcatului și a morții, sub controlul unui dezastruos sistem de operare, la cheremul îngerilor răi.

Ziua Ispășirii finale pune capăt acestei ordini produse de păcat, aducând pe cei credincioși înapoi la haina de slavă, la părtășia cu natura divină, făcând din ei “terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului” ca să slujească spre slava Sa.

Pasajul din Zaharia despre Iosua și Îngerul se încheie punctând încă o dată că lucrarea nu se face progresiv, pe parcursul întregii vieți, ci “într-o singură zi,” adică Marea Zi a Ispășirii finale, la sfârșitul planului de mântuire:

“Căci iată că numai spre piatra aceasta pe care am pus-o înaintea lui Iosua, sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu Însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia” (Zah 3:9).

Mireasa și hainele de in subțire

Al treilea argument în favoarea ștergerii păcatelor la sfârșitul planului de mântuire, dar înainte de revenirea lui Hristos, se găsește în Apocalips 19, și el urmează exact același tipar generat de doctrina sanctuarului ca și celelalte două prezentate anterior.

Iată pasajul integral:

“și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: ‘Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!’ și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: ‘Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat’ (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)” (Apoc 19:5-8).

Ce eveniment special produce această mare bucurie din jurul tronului lui Dumnezeu? Ce anume justifică declarația triumfătoare a locuitorilor cerului că “Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească”?

Răspunsul este: “A venit nunta Mielului.”

Dacă “nunta” este unirea dintre divinitate și umanitate, așa cum ni se spune în Parabole (COL 307), înseamnă că aici este vorba de lucrarea specifică a Zilei Ispășirii, realizată în Sfânta Sfintelor o singură dată la sfârșitul anului, pentru tot poporul lui Dumnezeu, în care păcatele erau șterse și avea loc unirea dintre Dumnezeu și om, unire stricată prin păcat. Nelegiuirile poporului – care stau ca un zid de despărțire între Dumnezeu și om (Isa 59:1-2) – sunt îndepărtate, iar Dumnezeu Se întoarce din nou în templul Său, locul locuinței Sale.

Nunta are loc, așa cum sugerează pasajul, când sunt îndeplinite două condiții:

Prima condiție, mireasa trebuie să se pregătească. Nunta nu poate avea loc fără ca mireasa să primească rochia de nuntă, iar mireasa nu poate primi rochia de nuntă dacă nu este pregătită pentru un asemenea eveniment.

A doua condiție, ei trebuie să i se dea să se îmbrace cu “în subțire, strălucitor și curat,” o inițiativă complet în afara posibilităților sau capacităților ei. Haina de nuntă nu se capătă prin subterfugii, nu se câștigă, nu se cumpără și nu se împrumută. Este un dar exclusiv al cerului, realizat prin puterea creatoare a Duhului Sfânt venit în templul inimii să unească natura umană cu cea divină.

În ce constă pregătirea miresei? Răspunsul la această întrebare este singura explicație pentru lunga întârziere a nunții Mielului, singura explicație pentru ocolul de 120 de ani al bisericii rămășiței prin pustia păcatului.

Mireasa este pregătită de nuntă când primește solia neprihănirii lui Hristos, o înțelege, o apreciază și ajunge astfel să descopere “taina lui Hristos,” secretul vieții Lui biruitoare. Ea capătă astfel “credința lui Isus,” anume că la originea vieții Lui de biruință asupra păcatului se afla locuirea Tatălui în El.

Hristos știa că nu poate face nimic fără unirea cu natura divină: “Eu nu pot face nimic de la Mine Însuși” (Ioan 5:30); “Nu fac nimic de la Mine Însuși” (Ioan 8:33); “Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10).

Timp de un secol, mireasa a executat toate numerele de echilibristică spirituală sugerate de teologia Babilonului sau inventate de savanții Ierusalimului, cu gândul mai mult la tortul festiv decât la haina de nuntă. Dar fără succes. Nu a primit hainele de sărbătoare, iar nunta a trebuit mereu amânată.

și totuși, Ioan vede mireasa pregătită și nunta realizată, ceea ce înseamnă că rămășița, indiferent cât de consistentă numeric ar fi ea, va fi cu certitudine îmbrăcată în haine de sărbătoare. Ea își va recunoaște atitudinea de dispreț față de “solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea” trimisă de Dumnezeu prin frații Waggoner și Jones, va asculta apelul Martorului Credincios și astfel va birui așa cum a biruit Hristos.

Datorită acestei pregătiri, ei “i se dă” să se îmbrace cu “în subțire, strălucitor și curat.” Este exact aceeași acțiune descrisă în Zaharia, când marelui preot Iosua, ca reprezentant al poporului, i s-a oferit o haină de sărbătoare în locul hainelor murdare cu care era îmbrăcat.

În ambele situații se vorbește despre o înlocuire de haine, o dezbrăcare și îmbrăcare, și nicidecum despre o curățire a petelor murdare de pe hainele vechi. Ziua Ispășirii finale nu repară caractere defecte; ea instalează definitiv în templul inimii caracterul lui Dumnezeu, scrie Legea pe table de carne, unește două naturi diferite, făcând din ele un singur trup. Dumnezeu împlinește cu poporul Său legământul cel veșnic.

Contextul descoperă că nunta Mielului are loc înainte ca locuitorii pământului să se coalizeze spre a lupta împotriva lui Hristos: “și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui” (Apoc 19:19). Este marea bătălie spirituală de la Armagedon împotriva caracterului lui Dumnezeu, caracter care stă gata să fie descoperit acum prin cei 144.000, oameni din toate “semințiile” fiilor Israelului spiritual, exact la fel cum a fost descoperit în Hristos.

Nunta, sau Ziua Ispășirii finale, este astfel evenimentul major care declanșează toată suita de evenimente finale, culminând cu a doua venire. Deși nu știe dacă sau când a fost promulgat decretul prin care mireasa este îmbrăcată în haine de sărbătoare (vezi mai sus HS 156), Satana constată că această grupare începe să vorbească despre marea controversă la fel ca Hristos, expunând conspirația prin care este controlată omenirea. Această voce disidentă încurcă Planul, expunând temeliile iluzorii pe care este clădit Babilonul cel mare, falnica cetate a haldeilor spirituali moderni. Aceasta îl face să apeleze la măsuri de maximă urgență, ceea ce declanșează haosul la nivel planetar.

Acestea sunt doar trei dintre dovezile Scripturii că ștergerea păcatelor are loc în Ziua Ispășirii finale, și că este o componentă a operațiunii complexe, în trei părți, a acestei zile: eliberarea de păcat, unirea cu natura divină, sigilarea.

Singurul lucru care o împinge mereu în viitor este necredința și disprețul arătat soliei prin care Dumnezeu ne atrage atenția că sanctuarul și curățirea lui, “temelia și stâlpul central al credinței noastre,” sunt mistificate până la anihilare totală.
